

Impresions del Concurs

Tu, llegidor que't prens la feyna de llegir-me, te creurás pot ser que lo primer que te de procurar la Comissió organitzadora d'un concurs, es que'ls senyors que formin lo Jurat siguin experts ab les obras que s'han de jutjar? Donchs no. Lo primer que fan, es, escullirlos entre'ls que per la seva posició social ó pels càrrechs que hi desempenyan tinguin mes influència en el lloch que se celebri.

Aixó fa, que lo msteix que ha passat en el Concurs de «Virtut, Mérit y Treball» que han celebrat á Granollers uns quants elements desitjosos de grandesas, passi cuasi be á tots els concursos que arreu se celebren, obligantlos certs compromisos que tenen á obrar ab prudència ja que'ls es impossible de ferho ab justícia. O sino vejém: Lo primer que ferem á nostre arribada á Granollers va esser visitá els treballs exposats dintre la «Cambra Agrícola», ja que del rest del Concurs no'ns era permés fer cap manifestació.

Com es natural, després d'examinats preguntarem pel veredict del Jurat; per tota resposta obtindrem de las mans d'un amich una circular en la que hi llegirem lo següent: «VI. Premi.—Diploma de mérit y 150 pessetes. Donatiu de D. Ignasi Girona, Diputat á Corts del Districte. Al qui hagi construit un objecte d'art mes perfeccionat. En igualtat de mérit será preferit l'objecte mes original. No s'adjudica. Tres accésits de 50 pessetes cada un, concedits respectivament á D. Anicet Vurdú, don D. Joan Vía y D. Joseph Plana. Accésit de 25 pessetes, á D. Francisco Xirau.»

—¿No s'adjudica?—vareig preguntar.

—No—respongué un amich—el Jurat ha considerat que no hi havia cap obra que se'l mereixés y per lo tant ha trobat á be repartir el premi perque tots estiguessim contents.

—Han sigut prudents—digué jo—pero injustos.

El tema diu que's donará el premi al objecte d'art *mes* perfeccionat y no posa com á condició per guanyarlo de que sigui un objecte d'art perfeccionat. La diferencia es manifeste. la paraula perfecció aplicada en l'Art, es molt

elástica, tant, que fins jo crech que va esser una de las rahons que impulsá á n'el célebre pintó flamant Wiertz á exclamar: «En materia d'art es possible la discussió?»

No seré jo per cert qui repliqui en el gran mestre, sols diré, que si el Jurat s'havia fet quelcom d'ilusió respecte á n'aqueix extrem, se li pot dir que el art es molt problemátich.

A Granollers hi pot haver un obrer instruit, discret, inteligent; pero d'aixó á ferse la ilusió de que ha de sortir un Fadies á exposar ses obres, es tan erroni com si l'Ajuntament presentés el Cens d'aquest poble ab el nombre de cinch millions de vehins.

No hi ha mes. Les obres estaven exposades y encare que totas ellas d'artistas, modest algún d'ells, vull dir sens pretensions, valían la pena com valen sempre aqueixas cosas d'esser estudiadas y may permetres la llivertat, per acabar mes depressa, de jutjar á tots, ó cuasi be á tots, per un igual.

Aixís ho entech jo, y ja que'l Jurat, ab la seva manera d'apreciar els treballs, ens ha descontentat á tots—efecte molt contrari ab seguritat de lo qu'ells se proposavan—mirém de reparar en lo possible, posant cada cosa en lo seu lloch.

En Anicet Verdú se'ns presenta ab tres manifestacions d'art decoratiu que encare que's completin se diferencien per la práctica; dibuix, esculptura ab pedra y ab fusta.

En primer lloch, una pedra de cementiri d'estil renaixement, tocada ab molta voluntat y—per qué no dirho, amich Verdú?—ab algún defecte de rebaix bastant dissimulat per lo ben acabadet que está el detall. Altre defecte es la combinació de colors tenint de totas menas una explicació pel desentrotllo del dibuix, ja que hi ha un doble fondo que te de destacar la part alta ó siga ahont hi ha la creu, pero jo crech que no li treu bondad en lo treball sols en surt una mica perjudicada pel bon efecte de conjunt. A mes el daurador es va descuidar de donar uns cuants tochs d'or á les fulles de les guirlandes, tot plegat quedaria mes destacat, en partícular les masses floreijadas.